

ikke vil være rigtigt at overlade til Staten, og jeg har aldeles ikke noget imod, at saadanne Foretagender kunne gives i Koncession til private. Men at give selve Havnen, den store værdifulde Naturhavn, fra sig, kan jeg ikke anbefale.

Birch: Det ærede Medlem, som nu satte sig, fremførte nogle Bemærkninger, mod hvilke jeg først skal vende mig. Han fremhævede med megen Kraft, aabenbart i den Tanke, at Tinget skulde tage stærkt Hensyn til det, at en Kommissionsbetænkning i 1903 havde udtalt, at Staten bør være Ejer af Havnen paa St. Thomas, eller at denne bør være en selvejende Institution. Maa jeg oplyse det ærede Medlem om, at dette sidste er den, og det skal den vedblive at være. Hvad dette Lovforslag drejer sig om, er kun at danne en ny mindre Del af Havnen, for hvilken man giver Koncession til et bestemt Selskab, Resten bliver ganske uforandret. Endvidere paaberaabte det ærede Medlem sig en Udtalelse af Royal Mail's Direktør med Hensyn til Udførelsen af Arbejdet i St. Thomas' Havn, i hvilken Direktøren er gaaet ud fra, at Koncessionen vil monopolisere Arbejdet derovre. Ogsaa her vil jeg minde om, at St. Thomas' Havn og det Anlæg, som her er Tale om, ere to forskellige Ting. At de Folk, som bygge Dokkerne og anlægge Bolværkerne, ligesom Frihavnsselskabet have Ret til at monopolisere Arbejdet der, er en Selvfølge, men det er noget, som i denne Sammenhæng ikke har nogen som helst Forbindelse med Virksomheden i den øvrige Del af St. Thomas' Havn.

Endelig henviste det ærede Medlem til, hvad Regeringen i Washington vilde tænke, naar det ikke blev den danske Stat, der tog Affære paa St. Thomas, men den overlod det til et privat Selskab. Jeg ser ikke, hvad Interesse dette Spørgsmaal har for Regeringen i Washington. Den vil her nærmest være en Konkurrent, som ønskede at overtage St. Thomas, fordi den havde Brug for den, og fordi der paa St. Thomas kan opstaa en Virksomhed, der konkurrerer med en Del af de sydlige Havne i de amerikanske Fristater. Det er derfor neppe der, vi skulle finde vor Ledetraad med Hensyn til, hvad der i denne Forbindelse er rigtigt eller galt. Hvis man vil lægge Vægt paa, hvad Regeringen i Washington maatte mene i denne Sag, og den, som det ærede Medlem mente, skulde finde det heldigt, at det blev et Statsforetagende, der rejstes paa St. Thomas, synes jeg, at

dette netop maatte være det bedste Bevis for, at man i Washington er mindre bange for et Statsforetagende end for et privat Foretagende.

Jeg skal dernæst vende mig til de Ytringer, der faldt her i Salen i Lørdags, idet jeg meget beklager, at vi dels endnu ikke have faaet Fortrykket af Forhandlingerne, dels først have faaet det et Øjeblik før Mødet begyndte. Hvis jeg paa noget Punkt skulde have misforstaaet faldne Udtalelser, beder jeg paa Forhaand om Undskyldning. Jeg udtalte i Lørdags det Haab, at vi ikke skulde komme ind paa at tale om ren Statsdrift. At haabe er jo ærligt, men Haab gaar ikke altid i Opfyldelse; baade det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) og det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) kom ind paa Spørgsmaalet. Grundtonen blev her anslaaet af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds, der udtalte, at naar en Forretning er god for private, maa den ogsaa være god for Staten, og han støttede denne Betragtning paa, at der var af de paagældende Mænd givet Løfte om, at de vilde stille deres Erfaring til Raadighed. Maa jeg sige, at det forekommer mig i denne Sag at være et meget forfængeligt Haab. Som allerede udtalt af Etatsraad H. N. Andersen i et Interview vil selvfølgelig den Tid, i hvilken de Mænd, som nu lede Østasiatisk Kompagni, Det forenede Dampskibsselskab o. s. fr., ville kunne være til Røde med Raad og Daad, være stærkt begrænset i Forhold til den Tid, der drejer sig om ved et Foretagende som dette. Man maa desuden ikke glemme, at de have enorme Virksomheder at passe, og det, der kunde være Tale om fra deres Side at yde, kunde selvfølgelig kun være at give den danske Regering en eller anden Advis, hvis den selv vilde udføre Anlægget, men selvfølgelig ikke at præge Anlægget og Driften helt igennem.

Jeg føler mig forvisset om, at der i denne Sal ikke vil blive Stemning for ren Statsdrift. De to Talere, som jeg nævnte, fremførte det ogsaa kun som det ideale, men vare villige til at forhandle paa en anden Basis, og mellem de Forhandlingsmuligheder, der blev peget paa, var Etablering af et Statsanlæg, som derefter blev udlejet til et Konsortium. Maa jeg kort pege paa, at et saadant Lejemaal jo maatte være baseret paa enten et forholdsvis kort eller et langt Tidsrum. Hvis det korte Lejemaal blev valgt, maa vi ikke